

„...ha el nem lankadunk...”

„A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk.” (Galácia 6, 9.)

Azt hihetné a hívő ember, ha „a jótéteményekben nem restülünk meg”, nagyon jó aratásra számíthatunk. Engem nagyon elgondolkodtatott az Igének az a kitétele, hogy ez csak akkor valósulhat meg, „ha el nem lankadunk”.

Elgondolkodtam azon is, hogy a személyes életemen túl a gyülekezetekben, egyházunkban, a legkülönbözőbb tervekben, elgondolásokban, teendőkben hányszor jelent meg ez a veszedelem: az ellankadás. Nagy nekibuzdulás az indulásnál az igei útmutatás szerint: „...keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát...” (Máté 6, 33.), és ahol telt-múlt az idő, – ha nem is nagyon látványosan, de bizony apadt a nagy lelkesedés, csendesedett a lendület, és olykor afféle „kegyes vánszorgás” lett belőle, amellyel – az Ige szerint – nem lehet eljutni az aratáshoz.

Ott zakatol bennem a kérdés: Uram miért van ez így? Ezen elmélkedve, megint csak Isten Igéje igazít el, és rámutat arra az állapotra, amely ide vezet. Amikor a „lelki életünk földje” Istennel való kapcsolatunkban elkezd kövesedni, akkor a tőle érkező üzeneteket ennek megfelelően fogadjuk és kezeljük. Az Úr Jézus példázata is erre mutat rá: „Akinél pedig sziklás talajra hullott, az hallja az igét, és azonnal örömmel fogadja, de nem gyökerezik meg benne, ezért csak ideig való, s amint nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal eltántorodik.” (Máté 13, 20-21.)

Szomorúan kell megállapítani, hogy nagyon sokszor nem is kell különösebb nyomorúság vagy üldözés, és bizony elég láthatóan mutatkoznak az ellankadás jelei.

Testvérem, az Úr számít ránk az aratásban, és ehhez nem elég csak annyi, hogy: „A jótéteményben ... meg ne restüljünk...”! Lankadatlanul figyelniük kell Órá, engedelmes szívvel teljesítve akaratát a jelentkező legnagyobb akadályok esetén is. Ehhez viszont nagyon rendben kell tartanunk az életünket. Naponta meg kell tisztítani, akár a kövektől, akár a tövisektől, az Ige kétélű ekéjével, hogy élő kapcsolatban lehessünk Vele a Szentlélek által, és beteljesedjen a boldog aratás.

– Mj –

Ha nem teszek semmit sem

Most nem sietek,
Most nem rohanok,
Most nem tervezek,
Most nem akarok,
Most nem teszek semmit sem,
Csak engedem, hogy szeressen
Az Isten.

Most megnyugoszm,
Most elpihenek
Békén, szabadon,
Mint gyenge gyerek,
És nem teszek semmit sem,
Csak engedem, hogy szeressen
Az Isten.

S míg ölel a fény
És ölel a csend,
És árad belém,
És újjáteremt,
Míg nem teszek semmit sem,
Csak engedem, hogy szeressen
Az Isten,

Új gyümölcs terem,
Másoknak terem,
Érik csendesen
Erő, győzelem...
Ha nem teszek semmit sem,
Csak engedem, hogy szeressen
Az Isten. *Túrmezei Erzsébet*

Egy bibliaóra után rohantam az állomásra, hogy még elérjem az utolsó vonatot. Amint a peronra értem, láttam, hogy éppen csak két percem van a vonat indulásáig. Egy férfi, aki részt vett a bibliaórán, utánam futott és még elért.

– Szeretnék bizonyosságot, hogy üdvözülök-e – mondta.

– Nézze – feleltem – két percem van csak a vonat indulásáig. Olvassa el *Ésaiás könyve 53. részének 6. versét*. Menjen be az első ajtón: „mindnyájan” és jöjjön ki az utolsó ajtón: „mindnyájunk”.

A férfi elcsodálkozott ezen a különös utasításon. Hazaérkezve elővette Bibliáját és elolvasta:

„Mindnyájan, mint juhok tévelyegtünk, ki-ki az ő maga útjára tértünk, de az örökkévaló Őt sújtotta mindnyájunk vétkéért.”

Elgondolkozott, felismerte: beletartozom az első „mindnyájan” fogalmába, de akkor az utolsó is vonatkozik reám, az én vétkemért is Őt sújtotta Isten.

Térdre borult. Bocsánatot és megtisztulást talált.

„Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg.”
(1Péter 2, 24.)